

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 833: Trái Với Nghĩa Kinh, Làm Sao Chứng Được Quả Báo

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 070)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu không biết hướng vào chỗ “ngôn ngữ đạo đoạn (dứt bật đường ngôn ngữ), tâm hành xứ diệt (chỗ khởi tâm động niệm đều dứt)” không thể nghĩ bàn ấy để quán chiếu khế nhập, thì liền trái nghịch với nghĩa kinh, làm sao có thể chứng được quả báo.】

Lời này là sự thật, một chút cũng không sai. Cho nên vì sao người thời xưa tu hành chứng quả rất nhiều, còn người thời nay lại không có. Nếu nói về sự dụng công, thì người thời nay dụng công hơn người xưa, không thua kém người xưa, sự siêng năng cũng chẳng thua kém gì người xưa. Hơn nữa, nói đến những sự tiện lợi mà khoa học kỹ thuật mang lại cho chúng ta, thì người xưa lại càng không thể sánh kịp. Vậy tại sao ngày nay thành tựu của chúng ta lại không bằng người xưa? Đó là vì chúng ta đã dụng tâm sai, dụng công sai, điều này không còn cách nào khác. Mọi người còn phải hiểu rõ một sự thật, khoa học kỹ thuật thay đổi từng ngày, ngày ngày đều nói đến những thứ mới mẻ. Nhưng phương pháp tu chứng cũ này của nhà Phật chúng ta tuyệt đối không thể đổi mới, vừa đổi mới thì hỏng bét rồi, nhất định phải giữ gìn nếp cũ. Dùng phương pháp cũ liệu có ổn không? Pháp bảo đó của chúng ta không hề cũ, mà gọi là “vạn cổ thường tân” (muôn đời vẫn mới), không cần phải thay đổi, nó mãi mãi luôn luôn tươi mới. Không cần thiết phải đổi sang một hình thức khác, muôn đời vẫn mới, điều này thật không thể nghĩ bàn, trên kinh nói quả thật là không thể nghĩ bàn. Phương pháp này của Phật môn, hoàn toàn chính là tu cái tâm thanh tịnh. Phương pháp đó chính là dạy quý vị thấy đều buông xả, thấy đều không chấp trước, như vậy mới được. Chúng ta học kinh giáo, thì phải dụng tâm như vậy, phải nghe giảng, phải “phục giảng” (giảng lại).

Hôm kia, pháp sư Quảng Du đến đây nghe quý vị diễn giảng. Sau khi bước ra khỏi cửa, ngài liền nói với tôi: “Phương pháp này của chư vị là phương pháp

của lão pháp sư Đế Nhân, phương pháp cũ!” Phương pháp cũ huấn luyện giảng kinh chính là giảng “tiểu tọa” (giảng những bài pháp nhỏ). Thời xưa huấn luyện nhân tài giảng kinh, chính là tuyển chọn từ trong hàng thánh chúng. Chọn người như thế nào? Chính là những điều kiện vừa mới nói: quý vị nghe mà như không nghe, xem mà như không xem; không nghe mà nghe, không xem mà xem, thì liền chọn người này, người này được. Phương pháp huấn luyện ra sao? Lão hòa thượng giảng xong thời kinh này, sáng ngày mai quý vị lên “phúc giảng”, giảng “tiểu tọa”. Quý vị có cần phải ghi chép lại không? Không cần. Có cần phải tư duy nghĩa lý của kinh không? Không cần. Đích xác là không rơi vào trong Đề lục ý thức, tuyệt đối không dùng tâm ý thức. Ngày mai lên bục giảng, quý vị có thể nhớ và giảng được bao nhiêu thì giảng bấy nhiêu, dùng phương pháp này. Lão hòa thượng ở đây giảng một tiếng đồng hồ, quý vị cũng có thể giảng lại một tiếng đồng hồ, vậy là được 100 điểm, điểm tối đa. Quý vị có thể giảng nửa tiếng đồng hồ, là đạt yêu cầu rồi. Như vậy là có thể bồi dưỡng trở thành pháp sư hoằng pháp, không cần phải có sự chuẩn bị. Người thời nay học giảng kinh thì có sự chuẩn bị vô cùng chu đáo, chuẩn bị là gì? Là đã rơi vào trong ý thức mất rồi, chính là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đem những thứ này ra để mà giảng. Xa lìa tất cả những thứ đó thì gọi là xứng tánh (tương ứng với tự tánh), xứng tánh từng phần nhỏ. Chúng ta lúc mới bắt đầu là một phần nhỏ, có phần nhỏ thì dần dần sẽ có nhiều phần, có nhiều phần thì sẽ đạt đến viên mãn, cho nên phương pháp tu hành chứng quả đó rất nhanh. Người thời nay không dùng phương pháp này, cho rằng phương pháp này là phương pháp cũ kỹ cần phải bị đào thải, đòi phải dùng phương pháp khoa học hiện đại. Phương pháp khoa học hiện đại thật sự đã làm hại con người một cách thâm trọng.